

ביותר בעולם * הבעיה העתיקה ביותר ביות

(המשך מעמוד 3)

אליו לב, שמישהו יעריך אותו. כי האדם הוא יצור חברתי, והפחד האינסטינקטיבי בפני הבדידות, בפני ההרגשה שהוא לבדו, עוזב ומופקר לנששו, פחד זה הוא מגיע יסודי מאד בנכחי לבו.

יותר מכל, האדם הוא יצור משפחתי. אופיו מוצב בשנים הראשונות של חייו, בהיותו בעריסה, בגיל הנג, נכיתות הנמוכות של בית הספר. בשנים גורילות אלה בחיי האדם, דמות אהת היא העומדת מעל לכל בחיי הילדה: האב.

הנערה זוקקה לאהבת האב כהיזקק צמח לחום השמש. בלעדיה היא נובלת ומתעקמת. אולם אהבת האב יכולה להסתיר את פניה בעננים של אדישות, אפילו של אכזריות. ישנן הפרעות משפחתיות, ישנם מעמקים של בורות מצד ההורים.

על רקע זה צומחת הנברווה.

הילדה זוקקה לאהבת האב, צמאה לה בכל נימי נפשה. האב הוא מרכז העולם, הימות המוצקה המלשרה בסחון מול אי ההודאות הגדולה של החיים הילדותיים. אבל האב מתנכר לילדה, אינו שם לב אליה. בידוד בעדות הנחשלות, בהן חושבים אבות מפגרים רבים כי לידתה של ילדה היא אסון וקללה, עלול האב להתעלם מקיום בתו בבן ובביטול ב" שנותיה הרכות ביותר. הוא יכול להשלות את עצמו כי הבת הקטנה נטולת רגשות. אולם הבת התינוקת מרגישה את הנעשה סביבה. לבה פתוח יותר מאשר בכל גיל אחר. היא חשה כי האב פוגע לה עורף.

וכך נולדת השנאה הגדולה לאב.

מרותו של הרועה

היא שונאת את האב, ובכל זאת היא מחשבת את האב, את חייה החוקה, את המרות המוחלטת, אשר אפשר להתחמם לאורה, את מקורה האהבה. היא מחשבת אותו משך כל ימי חייה, אחרי שהתגברה. אחרי ששכחה את הנאנים בבית ב" שנותיה הראשונות. תהיה הכרה, העולם הגדול והחבוי של הלא-מודע, מוסיף לזכור.

יום אחד נפשית הצעירה — בו. הוא הכחור, אוהב אותה — או כך, לפחות היא מאמינה. מאמינה, כי היא רוצה להאמין. הוא הכל — הבוס, השליט, המאהב, הגבר הדואג לה, והיוזע את הכל, הנחון לה את כל הדרוש לה. ביחוד את האהבה.

לו היתה נערה זו בעלת רמה שכלית גבוהה יותר, היתה יכולה לפסוט. היא היתה מנתחת את האמת בהגינות. צולל היא היתה יודעת כי רועה יזונוגו אינו מאהב אמת, בודאי לא תחליף לאב, אלא ספיל המבקש לנצלה ולחיות על חש" בוגה. לו כן, היה תסביכה האישי מבקש לו, מן הסתם, מוצא בשטח אחר, ורשימת הפרוצות היתה מפסיקה מועמדת אהת.

אולם הנערה בעלת מנתי-השכל הנמוך אינה יודעת לשפוט. היא מקבלת את דברי הרועה כלשונם, מתמסרת לו. היא מסוגלת לעשות למענו את הכל. שום דבר, מלבדו, אינו חשוב לה.

מזור שדחוקא טיפוס זה של פרוצה משנה את זאמנותה בין רגע, כשהיא נתפסת על-ידי המסורה ומגיעה לבית הסורה. זה טיפוס הפרוצה המלשינה על הרועה שלה ללא רחמים, ההופפת אסירה ללונגמה בבית הסורה. כשהיא מרגישה מולה את הבוס החדש, את התחליף החדש לאב — הממשלה, היא החוקה של החק — היא מסוגלת לשכוח את צייתנותה לבוס הקודם. היא מתסרת את כל הפרטים עליה, תתלונן מרות שהוא לקח את כל כספה.

אלא שאו, לעתים קרובות, כבר מאוחר מדי. היא הסתבכה עמוק מדי. רועה הזונות, שהוא מומחה גם לצד זה של מק" צועו, מאים עליה. הוא נפחית עליה מכות רצה. הוא מאים עליה בעונש הגורא ביותר שסוגו זה של נערה יכולה לתאר לעצמה: להשחית את פניה בחומצא.

הנערה יודעת שהרועה שיך לחבורה מאורגנת. אפילו אם תושיב אותו בבית הסורה, תשיג אותה היא הנוקמת של חבריה. זה הגורם היעיקרי המונע הלשונות רבות, אף אחרי שפגה השפעתו הישירה של הרועה על קרבנו.

הפרוצה הפריגידית

הטיפוס השלישי של הפרוצה הוא זה של האשה הפריגידית, בעלת התסביך המיני.

פריגידיותה של האשה יכולה לנבוע מסיבה גופנית או נפשית. היא יכולה להיות ביטוי לשנאת האב, הגבה על חוסר האהבה שדיבנו עליה קודם. היא יכולה גם לנבוע מסיבות פשוטות יותר, גופניות מעיקרן.

האשה הפריגידית מבלה את חייה ברדיפה אחרי הטיפוק, שאינו ניתן לה. היא יודעת שהיא מפסידה משהו יקר וחשוב בחיי האדם, וככל שגדלים מאמציה להשיגו, כן מתרחקת ממנה המסרה. היא אחת הדמויות האומללות ביותר של חייה.

כשאשה כזאת נתקלת ברועה-הזונות, קורה משהו. כי רועה-הזונות הוא מומחה לאהבה. זהו אחת מאבני-הפינה של מקצועו. אין הוא דומה לבלחרים החובכים, מעטי הנסיון, של

שהצעירה פגשה בהם, מן הסתם, קודם לכן. בחברתו קורה לצעירה דבר שלא קרה לה עד אותו רגע: היא מגלה את השיא המסחרר של הטיפוק.

מאותו רגע משועבדת הצעירה לרועה שיכבוד צעורה, חסרי גבולות. יחסה כלפיו דומה ליחסו של מעשר-החאשיש ל" חומר הצהובה במקסרתה. וכשמ שמעשן-החאשיש נטרפה עליו דעתו כשהסם נשלל ממנו, והוא מסוגל לבצע כל מעשה תועבה, מגניבה עד רצח ועד ככלל, כדי להשיגו — כך מסוגלת הצעירה הזאת לעשות את הכל, ובלבד שלא תססיד את הגבר האחד המסוגל לתת לה טיפוק.

דבר קסן מאד הוא לאשה כזאת למכור את גופה למען אהובה. אין לה שום רגש כלפי הלוקח המשתמש בגופה, כי אין הוא מענין בגופה שום הגבה. היא מוסרת לו את הגוף, לא את הנפש. את אהבתה האמיתית, התמסרותה המינית האמיתית היא שומרת למהב האחד — רועה-הזונות.

המדר נגד החברה

סוג קרוב, אך שונה במקצת, הוא סוג הפרוצות המורדות נגד דיכוי בתי, אפילו כלפי קיפות חברתי. נערות כאלה מצויות במספר רב בקרב נערות המזרח, בהן קיימים עדיין איי-התנגדות לחוק חינוך-החובה.

מקרה אופייני מאד הוא זה של שושנה, נערה שהתגלגלה לא מכבר לבית-הסורה בעון שיודל לזונות.

שושנה נוצלה מילדותה, נשלחה לעבודה במקום לבית הספר. הוריה צעקו עליה, לקחו ממנה כל מרטה שהריחיה.

"העולם הזה"

מביע בזאת את תודתו למאות האנשים והנשים ששיתפו פעולה עם כתבו המידר, וזעם צוות-המחקר שהודרך על-ידו, בחקירתו היסודית של אחד השפתחים הנפתרים ביותר במדינה. במיוחד מודה המערכת לשופט השלום הראשי ברוך גלעדי; למפקד מחוז תל-אביב של משט"ר ישראלי, מ. מ. יואב פלג, ראש הענף הפלילי ע. מ. מ. אריה שמילגובסקי וראש המודר הפלילי ע. מ. מ. זאב שמיינברג; לנציב בתייהסורה ד"ר צבי חרמון וראש המודר לטיפול ומיון אינדיבידואלי, הגב' אסתר גבריאלי; לראש השרות הפסיכר אפרו של משרד הבריאות בבתייהסורה ד"ר רפאל רוזנר, וכן לעשרות הגברים והנשים שסיכנו את עצמם במסרם עזות גלוית-לב לחוקרי המערכת ושהיא תשי מור את שמותיהם וזיהויים בסוד קפדני.

האב, תימני, לא התיחס אליה כאל אדם בעל נשמה משלו. בעיניו היתה רק בת, ובתור שכזאת חסרת כל ערך.

ביום יפה אחד פגשה שושנה בחברה מבוגרת ממנה, שהזמינה אותה לבלות עמה ערב. עולם חדש נפתח לפניו: היא ירבה עם קבוצה גדולה של בחורים ובחורות בבית-קפה בפור. היה עליו ושמה, שרו, שתו. בסעם הראשונה הרגישה שושנה את אשור של אדם היודע שהוא שיך לחברה, ששמים אליו לב ומעריכים אותו.

הערב עבר כמו חלום. כשזכרה שעליה לתזור הביתה, דיתת השעה מאוחרת מאד. היא פתחה לחזור לשכונה לבה בשעה כזאת. חברתה הציעה לה לבוא לחדרה, לישון במי-טנה. "ממילא יש לי מה לעשות הלילה", אמרה.

שושנה ירשה בחור חברתה. כשנתעוררה בבוקר נכנסה החברה, שפעת רצון טוב. "איך ישנת? שאלה בדידות, אפר העיפה מבט בשמלתה המרופסת של שושנה, פצה בגל של מחאת. את לא יכולה ללכת ככה", קראה. "בואי, קחי שמלה שלי. יש לי המון. אני לא צריכה אותה." ולפני ש ידעה מה קרה לה, כבר היתה שושנה לבושה בשמלתה של חברתה, שאמנם לא היתה חדשה, אך נראתה בעיניה כ" כלילת היופי.

כשחזרה ובתו יום לביתה, הסתער עליה אביה בסימה שפוכה. פתו הסכה מופקרתה בעיניו. היא לא חזרה בלילה הביתה והגה הופיעה לבושה בשמלה חדשה. היא הלקה את בתו ברצועות עור עד שעורה היה מכוסה בפסים כהולמים. אחר כך קשר אותה, כעונש, למיטתה. "אני אלמד אותך" צעק.

אולם שושנה זכרה את חויית האתמול. הגה היו אנשים שהוקירו ואהבו אותה. הם היו טובי-לב. הם נתנו לה מתנות

ולא תבעו תמורה. הם היו עליונים, שופעים חיים ומרץ, ואילו בבית לא היה אלא סרחון של עובש, צעקות ושנאה.

עוד היום מציף גל חם את גופה של שושנה כשהיא נזכרת בחבריה וחברותיה. הם נתנו לי את הכל ולא דרשו כלום. "נזכרה, הייתי קודם עוזרת-בית אצל גברת אשכנזית. היה לה ארון מלא שמלות שלא לבשה אותן יותר. אבל היא לא נתנה לי אף פעם שום דבר. אתם קוראים לחברים שלי עולם תחתון ולגברת היא עולם עליון, אבל בשבילי זה להישך. הגברת היא העולם התחתון, והחברים שלי הם העולם הטוב."

שושנה לא היתה בעלת מנתי-שכל ירודה. להישך, מנת זשכל שלה היתה מעל לממוצע. היא יכלה לבחון ולשפוט, להשתת את העולמות. והיא בחרה בעולם שנתגלה יד טוב יותר.

גופי שיך ליו"

טיפוס אחר לגמרי הוא זה של האשה הפסיכוסאטית, הי אסוציאלי, המורשת מרוצה מן החברה וכוזה לחוקיה. אין היא רוצה לעבוד, אלא להיות חיים נוחים, חיי מתחרת.

אשה כזאת אמרה לנו, בפשטות: "מה זה נוגע לכם מה אני עושה בנוף שלי? הוא שיך לי. אתה אמר שאני מלכלכת את גופי. אך אם אני עושה ספוגיה בבית-קחא של איוו גברת, זה לא מלכלך את גופי? זה העסק שלי להחליט מה אני רוצה לעשות."

אשה כזאת לא איכפת לה גם כיצד מגיבה החברה על מעשיה. עונש מאסר הוא בעיניה סיכון מקצועי. ללכל עסק יש הרוצאות סיכון. גם לעסק שלי. זה הכל שיך לענין."

אשה כזאת היא, מטבעה, חסרת תקנה.

הניספומאנית

טיפוס נדיר הרבה יותר הוא טיפוס האשה הניספומאנית, הגהנית מעצם המגע המיני ורוצה להרבות בו ככל האפשר. הוא נדיר בחברה בכלל, ובחברת הפרוצות בפרט.

את הפרוצה הניספומאנית קל להכיר בהופעתה המרשלת. מאחר שהיא עוסקת בפריצות לשמה, לא איכפת לה כמעט עם מי היא מקיימת את המגע. היא אינה רודפת כסף, היא יורדת מטבע הדברים למדור הפריצות הנמוך ביותר.

אשה כזאת טובלת מרמיון אפקטיבי, רפיון של רגשות. היא מתנועעת על כבול מחלת-הרוח, ולעתים לא רחוקות אמנם סופה בכיית-המשוגעים.

הרמה בה מותר הכל

הגבולות בין כל הסוגים האלה מטושטש למדי. קשה מאד לשיך כל פרוצה לסוג נוקשה זה או אחר. הכמיהה לאהבה, המדר נגד האב, ההתקוממות כלפי קיפות חברתי, רצון לצ" בור הון או לבזבוז כסף בסכומים גדולים, השאיפה לחיי מור תרות — כל אלה מלאים את הפסיפס הנפשי של הפרוצה בתורכ שונה בכל אחת. קרוב לחדאי שבמידה זו או אחרת קיימים כל הרגשות האלה יתור בכל פרוצה, כפי שאפשר ל" היוכה מקורות חיי הפרוצות האופייניות הנסמכים לדו"ח זה.

יש מומחים המבקשים לתת משקל גדול יותר לצד המסחרי, הכספי הגם, על סמך שיקול פשוט: לו היתה הפריצות תור פעה רווחית מעיקרה, היתה צריכה להיות מפורזת בין כל השכבות החברתיות. כמו מחלת-הריוח וההתאבדות. אולם הי סטטיסטיקה מוכיחה שמלבד מקרים יוצאים מן הכלל, כל הפרוצות שייכות לשכבות החברתיות העניות דחוקא.

לדעתם של כל הפסיכולוגים ששוחחנו אתם, זוהי כסקה מטוענת הפריצות היא רק תוצאה אפטרית אחת של מצב נפשי, שיקול למוצא לו מוצא גם בצורות אחרות. שרי צעיר רות, האחת עניה והשניה צעירה, הסובלות מאותי מסביך נפשי, טבעי שהעניה תמנה לזונות, תמכור את גופה המורת כסף, כי תסביכה מתקשר באופן טבעי עם השאיפה לרווחים. ואילו הצעירה היודעה, שאינה לוכף, אינה מוכרת את גופה. היא מוסרת אותו בלי כל תשלום, מבצעת מעשים של נאוף, פריצות ובגידה שאינם כפופים לחוק המדינה.

ישנה עוד עובדה קטנה שאין לשכות אותה: כל סטטיס" טיקה מביססת על הזונות שנלכדו ברשת החוק, או העוס" קות בפריצות הלבושת צורות הבולשות לעין. אולם מעל לרמה מסוימת אין צורות הזונות ככלל אסורות על פי החוק, ואף הם הן אסורות, כמעט ואין כל אסורות או רצון להביא את האשמות בהן לדין. פרוצה שמקורה בשכבות האמידות, הרגיילה לחברה הגבוהה, סוגה מטבעה לסוג זה של פריצות.

כמו בכל שטח אחר, הדגים הקטנים הם המסתככים, בסופו של דבר, עם החוק ומבצעים.

הדו"ח הבא בסידרה זו:

האפשר לחסל אותה?

פירוט הצעות-הפתרון של המומחים השונים, ניתוח הגישה החוקית, המשטרית וחסוצי-אלית של הבעיה וסיכומו של כתבנו המיוחד.

יה העתיקה ביותר בעולם * הבעיה העתיקה ביותר